

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS SUSIGRAŽINKIME VALSTYBĘ!

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas informacinis leidinys. 2022 rugpjūtis. www.susivienijimas.lt

Vytautas Radžvilas. Lietuvos „vertybinės“ užsienio politikos bankrotas 3 p.	Ką nuveikėme? ♦ Gyventojų parama 4 p.	Almantas Stankūnas. Lietuvos gyventojai – ideologijos įkaitai net energetikoje 5 p.	Ramūnas Aušrotas. Kova už prigimtine šeimą – kova už laisvę 6 p.	Martynas Katelynas. „Reali savivalda turėtų atiduoti sprendimus vietos gyventojams“ 7 p.
--	--	--	---	---

Vytautas Sinica. Vilnius: Europos G taškas ar Lietuvos sostinė?

Autorius yra politologas, Vilniaus universiteto doktorantas,
Nacionalinio susivienijimo vicepirmininkas

Vilnius – Lietuvos sostinė. Tauta net įrašė tai Konstitucijoje.

Vilnius – daug kam svajonių miestas su geriausiomis karjeros galimybėmis, didžiausiomis pajamomis ir paslaugų gausa. Gyventi į Vilnių kasmet tūkstančiais plūsta jaunimas iš visos Lietuvos, tik per pandemiją atsirado daugiau išvykstančiųjų. Išvykstantys nesumažino atvykėlių skaičiaus. Vilnius traukia į save visą Lietuvą. Žmonės nori gyventi Vilniuje ir jame nebelpa. Ekonomiškai Vilnius sėkmingas.

Tačiau Vilniaus valdžia nenori, kad žmonės jame gyventų. Kartais tai parodoma labai tiesmukai, pavyzdžiui, savivaldybei drastiškai sumažinus statybų leidimų skaičių ir taip į naujas aukštumas užkeliant būsto ir nuomos kainas mieste. Bet dažniausiai nenoras, kad žmonės gyventų mieste, rodomas daug subtiliau: darant tą gyvenimą kuo nepatogesnį.

Pastarųjų metų sostinės mero iniciatyvos daro viską, kad vilniečiai nebūtų patenkinti. Mieste siauriamos gatvės, apsunkinamas eismas, brangiausias Lietuvoje šildymas (kone vieninteliai Lietuvoje neperėjome prie biokuro), sąmoningai nepjaunama žolė, milžiniškos eilės patekti į mokymo įstaigas ir rytiniai kamščiai, daugiabučiai statomi neužtikrinant jokios inf-

rastruktūros naujesiems gyventojams. Viešumoje nuskambėjo net siūlymai apmokestinti ligšiolinį parkavimą namų kiemuose. Nesunku pamatyti tendenciją, jog sunkinant susisiekimą kuriama gili atskirtis pačiame mieste.

Meras skelbia, kad visa tai – dėl „humaniškesnio“ ir žalesnio gyvenimo mieste. Tačiau patys gyventojai tuo nelabai tiki. Kaip patikėsi kalbomis apie siekį populiarinti viešąjį transportą, kai tragiškomis sąlygomis dirbantys jo vairuotojai masiškai išeina iš darbo? Kaip patikėsi kalbomis, apie žolę ir krūmais kuriamą žalesnį Vilnių, kai nėra jokio rūpesčio esamų medžių išsaugojimu? Vilniečiai nemano, kad pokyčiai daro jų gyvenimą žmogiškesnį. Dauguma jų nepatenkinti, tačiau vietos valdžia (tikrai ne „savivalda“) beveik niekada neklausia jų nuomonės.

Simboliška, jog sykį gyventojų paklausė būtent apie Vytį Lukiškių aikštėje. Gyventojai bent internetinėje apklausoje turėjo miesto valdžiai pasakyti: nori Vyčio monumento ar partizanų kalnelio / bunkerio? Žmonės pasakė, kad nori Vyčio, bet konkursą vis tiek „laimėjo“ kalnelis / bunkeris. Tai visapusiškai simboliška. Viena vertus, nes parodo, kaip Vilniuje nieko nereikia gyventojų nuomonė. Kita vertus, nes parodo, kaip principingai Vilniui neleidžiama būti tikra Lietuvos sostine.

Juk kas padaro miestą sostine? Formaliai – valdžios institucijų buvimas tame mieste. Jos visos čia, Vilniuje. Tačiau neformaliai sostinė turėtų būti valstybingumu alsuojantis miestas. Miestas, kuriame jautiesi Lietuvos širdyje. Taip pasijausite Romoje, Taline ar Stokholme. O Vilniuje?

Pati savivaldybė daro viską, kad miestas save suvoktų ir pasauliui prisistatytų ne kaip lietuvių tautos įkurtos valstybės sostinę, o kaip šiandien ir visą savo istoriją multikultūriškiausią regiono miestą, kuriame lietuviai, rodos, tik svečiai, o Lietuva – tik aplinkybė. Valdant Šimašiui kartu su konservatoriais 2017 metais patvirtinta Vilniaus atminties kultūros puoselėjimo programa. Jos vieši tikslai gražūs – ugdyti vilniečių istorinę atmintį, atstovauti Vilniaus paveldą ir savitumą miesto svečiams, stiprinti vilniečių bendruomeniškumą.

Tačiau Vilnius šioje programoje koks tik nori, tik ne lietuviškas. Savivaldybės akimis, Vilniaus istorijoje Lietuvą apskritai sunku surasti. Gerai, kad šalinami sovietinių kolaborantų paminklai. Tačiau tai daryti priverčia karo Ukrainoje kontekstas. Tuo tarpu Lietuvos laisvės kovotojų atminimo ženklai šalinami pačios savivaldybės iniciatyva, niekam neverčiant. Naikinamos atminimo lentos žuvusiems už Lietuvos laisvę, gatvių pavadinimai kariuomenės savanoriams, pastaraisiais metais net stotelėms atimami konkrečių ir lietuvišką istorinę reikšmę turintys vardai. Valsitybiški paminklai (J. Basanavičiaus ar brolių Vileišių) atsiranda ne savivaldybės iniciatyva, ji greičiau tas iniciatyvas nužudo (paminklas A. Smetonai). Išimtis taikoma LDK paveldui, mat kunigaikščių laikai jau senokai melagingai pateikiami kaip įvairovės, atvirumo ir multikultūriškumo amžius, savotiškas atvirosios Europos Sąjungos prototipas.

Todėl Vytis Lukiškių aikštėje nėra tik klausimas apie vieną paminklą vienoje miesto aikštėje. Tai klausimas, ar Vilnius gali turėti lietuvišką veidą, lietuvišką atmintį ir apskritai būti ir atrodyti suverenos nepriklausomos valstybės sostine, kurios pati atmosferą skelbia valstybingumą. Šiandien taip nėra ir nėra są-

Vilnius pasiskelbė Europos G tašku, tuo tarsi kapituluodamas, jog iš tiesų neturi, ko parodyti pasauliui. Tai buvo daugiau nei skambus reklaminis pavadinimas. Tai atspindėjo Vilniaus suvokimą jo valdytojų galvose.

Reikia apsispręsti: Vilnius – eilinė linksmybių vieta ar unikalus istorinis miestas? Europos G taškas ar Lietuvos sostinė?

moningai. Kovą su Vyčio monumentu visada lydėjo argumentai, esą reikia „išpolitinti aikštę“, reikia „talpios prasmės kompozicijos“, reikia „paminklo, kuris nežvelgtų į žmogų iš aukšto“, reikia „kad aikštėje būtų jauku žaisti ir vedžioti šunis“.

Kaip tik šiuo klausimu geriausia tiesos ieškoti brandžios demokratijos šalių sostinėse Vakarų Europoje. Šalių, į kurias visada lygiuojamės. O ten – nuo Romos iki Vašingtono – kiekviena reikšminga aikštė turi politinę prasmę, visai ne talpius prasmės, o konkrečias asmenybes ir įvykius pagerbiančius monumentus, kurie išlaiko pagarbų atstumą su praeiviais, bet niekaip netrukdo žmonėms aplinkui rinktis, bendrauti, piknikauti ir – juk tai taip svarbu – vedžioti šunis. Nerūpestinga kasdienybė gali sugyventi ir visur sugyvena su pagarba istorijai ir valstybingumui. Tik ne Vilniuje.

Tas pats ir apie savitumo paieškas. Nors nuolat kalbama apie savitumą, jis nuosekliai naikinamas „štampuojant“ vienodus daugiabučių kvartalus miegamuosiuose rajonuose ir „stiklainius“ istorinėse miesto vietose. Vietoje to, kad atkurtume sovietų tikslingai sunaikinto istorinio miesto veidą, ką padarė daugybė Vakarų miestų, įskaitant ir ne vieną miestą kaimyninėje Lenkijoje, statomi nauji tarpusavyje skirtingi, tačiau savo esme vienodi šiuolaikiniai pastatai, nederantys su aplinka ir nepatrauklūs vilniečiams. Juk architektūra – ne tik estetikos, bet ir savitumo klausimas. Šiuolaikiniai architektai atskleidžia save individualiai, tačiau nusėja visą pasaulį tais pačiais, nors ne identiškais „stiklainiais“.

O pasaulyje išsiskirti Vilniui norisi ir bandoma. Bet pasaulio miestai lankomi dėl to, kas juose savita ir unikalų. Dėl to, kas iš tiesų jų. Lankomiausi pasaulio objektai visada atskleidžia šalių ir miestų savitumą, o ne vienodumą. Miestai nelankomi dėl serijinių muziejų ir „stiklainių“, kurių jau galima rasti beveik visuose pasaulio didmiesčiuose (išimtis – dangoraižių gimtinė Niujorkas, kuris vienintelis iš tiesų jais unikalus). Turistai lanko, o gyventojai didžiuojasi miestais, kurie turi savo tapatybę, istoriją ir dvasią.

Vilnius ir Lietuva išgyvena gilią turizmo krizę, tačiau ji nulemta ne tik beprasmiškai Lietuvoje paskelbtos nepaprastosios padėties. Ją lemia ir tapatybės krizė. Vilnius pasiskelbė Europos G tašku, tuo tarsi kapituluodamas, jog iš tiesų neturi, ko parodyti pasauliui. Tai buvo daugiau nei skambus reklaminis pavadinimas. Tai atspindėjo Vilniaus suvokimą jo valdytojų galvose.

Reikia apsispręsti: Vilnius – eilinė linksmybių vieta ar unikalus istorinis miestas? Europos G taškas ar Lietuvos sostinė? Ir tai ne tik vilniečių, bet visos Lietuvos rūpestis. Niekada nebūsime įdomūs pasauliui ir patys savimi nesididžiuosime, jei visur sieksime vienodumo, o ne išryškinti unikalumą to, kas esame.

Vytautas Radžvilas. Lietuvos „vertybinės“ užsienio politikos bankrotas

Autorius yra VU profesorius, Nacionalinio susivienijimo pirmininkas

Lietuvos valdantieji nuolatos pabrėžia, kad vykdo vertybinę užsienio politiką, nelabai suprasdami, ką iš tiesų reiškia „vertybės“. Tiesa, kad yra tapę įprasta „vertybes“ sieti su kilniais ir garbingais tikslais, o ne vien su naudos siekiančiu elgesiu. Bet iš tiesų „vertybės“ yra žmonių veiksmus valdančios iracionalios, protu nepagrindžiamos idėjos. Juk vieno „vertybės“ tokios, o kito – priešingos, ir visi gina savo „vertybes“. Tad puikuotis „vertybine“ užsienio politika reiškia viešai prisipažinti pasauliui, kad Lietuvos užsienio politikos nevaldo protas. Tuo tarpu racionaliai užsienio politikai būtini aiškiai suprantami tikslai ir tinkamai parinktos priemonės jiems įgyvendinti, galimybė prognozuoti ir įvertinti užsienio politikos rezultatus. Šių standartų neatitinkanti užsienio politika būna atitrūkusi nuo realybės, todėl blogiausia prasme „vertybinė“.

Akivaizdu, kad visomis išgalėmis remti už laisvę ir išlikimą didvyriškai besigrumiančią Ukrainą yra ir Lietuvos interesas, ir moralinė pareiga. Tačiau tarp kitų Ukrainą remiančių šalių Lietuva išsiskiria pačios veiksmais padaryta milžiniška žala ekonomikai, reputacijai ir saugumui. Tai lėmė būtent „vertybinė“ politika. Pamatinė šią politiką įkvepianti vertybė yra globali demokratija. Jos sklaida paversta kone pasauline istorine valstybės misija, dėl kurios valdantieji pamynė ne tik Lietuvos gerovės ir saugumo interesus, bet ir pradeda kelti egzistencinę grėsmę pačiam lietuvių tautos išlikimui.

Nekonceptuali ir chaotiška, valdančiųjų užsienio politika yra ištisinė nesėkmių vartinė. Tačiau net šia-

me pakrikimo ir blaškymosi fone ypač išsiskiria trys sveiku protu nesuvokiami sprendimai, panašesni ne į kvailas klaidas, o į sąmoningas avantiūras.

Pirma, Taivano atstovybės Lietuvoje įkūrimas. Palaikyti Taivaną yra teisinga, tačiau tik protingais būdais – tai darant kartu su partneriais ir nuosekliai, o ne pavieniui ir netikėtais akibrokštais. Valdantieji, apimti revoliucinio entuziazmo apginti demokratijos idealus tolimoje Azijoje, sužlugdė ekonominius ir politinius ryšius su Kinija ir pakenkė Lietuvos reputacijai, naiviai ragindama visas šalis sekti jų pavyzdžiu. Žadėta, kad dėl Kinijos atsakomųjų sankcijų patirtus nuostolius kompensuos Taivano investicijos. Bet Taiwanas su Kinija toliau plėtoja prekybinius ryšius, o Lietuvai vietoje žadėtų investicijų daugiausia siūlo paskolas.

Antra, A. Lukašenkos diktatūros Baltarusijoje vertimas. Nuo seniausių laikų visos valstybės stengiasi, kad kaimyninėse šalyse būtų joms draugiška valdžia ir panaši politinė santvarka. Įprasta prireikus slapčia remti opoziciją ir kitais būdais siekti kitoje šalyje pageidaujamų pokyčių. Lietuvai įprastinių priemonių pasirodė maža. Užsimota organizuoti Baltijos kelio imitaciją. Aukščiausio valstybės pareigūnai stojo į gyvą žmonių grandinę iki Baltarusijos sienos ir demonstratyviai kartu su A. Lukašenkos priešininkais reikalavo pakeisti kaimyninės šalies režimą. Pasaulinėje tarpvalstybinių santykių istorijoje turbūt neįmanoma rasti tokio akibrokšto. Baltarusijai įvestų sankcijų ir dirbtinio migrantų antplūdžio ekonominė kaina Lietuvai gerai žinoma. Bet konflikto padaryta

žala šalies saugumui paaiškės tik ateityje, nes leido Baltarusiją galutinai užvaldyti Rusijai.

Lietuvos valdžia be atrankos rėmė Baltarusijos opoziciją su visais į ją infiltruotais „rusiškojo pasaulio“ šalininkais. Trys A. Lukašenkos konkurentai buvo V. Putino statytiniai, o S. Tichanovskajos, kurią Lietuva remia ir pristatinėja pasauliui kaip Baltarusijos prezidentę, palankumas Rusijos imperializmui yra beveik akivaizdus. A. Lukašenka išsilaikė valdžioje tik iš V. Putino malonės. Todėl Baltarusija prarado turėtą ribotą suverenitetą. Tačiau ant demokratinės revoliucijos aukuro sudeginus tos šalies valstybingumo likučius atvirai meluojama, kad nieko neprarasta, nes esą A. Lukašenka ir taip visada buvęs tik bejėgė V. Putino marionetė. Savo vykdoma Baltarusijos „demokratizavimo“ politika Lietuvos valdantieji smarkiai prisidėjo prie to, kad diktatūrinė, bet kaimynams beveik nepavojinga šalis virto dar vienu Rusijos agresijos prieš Ukrainą placdarmu ir realia karine grėsme pačiai mūsų valstybei. Nėra jokių abejonių, kad tokia „vertybinė“ politika buvo ir yra naudinga Rusijai.

Trečia, Lietuvos įvesto Rusijos tranzito į Karaliaučiaus sritį draudimo gėdinga ir žeminanti atomazga. Išsisukinėjimas ir melavimas, kaltės vertimas Europos Komisijai ir vieni kitiems tėra fonas, slepiantis galinčią ištikti tragediją. Priimant svarbius sprendimus būtina galvoti apie blogiausias galimas pasekmes. Stabdant tranzitą turėjo būti apmąstyta ir Rusijos agresijos prieš Lietuvą galimybė. Teisinamasi, kad sumaniusi pulti Lietuvą dingstį Rusija visada ras. Tačiau tikrasis ir didžiausias grėsmės Lietuvai šaltinis yra visai kitas. Neleistina nei akimirka pamiršti, kad Ukrainoje pralaiminėti pradėjęs Putinas galėtų griebtis drastiško žingsnio užimti Lietuvą ir pasiūlyti Vakarams išvesti savo kariuomenę iš „demilitarizuotos“ ir „denacifikuotos“ Lietuvos mainais į Ukrainoje užgrobtas žemes. Naivu tikėtis, kad tokie sąjungininkai kaip Prancūzija ir Vokietija, besąlygiškai gins Lietuvą. O teisinant Lietuvos neparėmimą prieš Vakarų ir pasaulio viešąją nuomonę galėtų būti pasitelktas ir atrodytų gana svarus „argumentas“, jog agresiją išprovokavo ne tik vienašališkai, Europos Komisijos išaiškinimams nuo pradžių prieštaravę, bet dar ir melagingai Briuseliui mėginti priskirti mūsų šalies veiksmai, savavališkai stabdant tranzitą į Karaliaučiaus sritį.

Parama Ukrainai baigiasi geri valdančiųjų darbai užsienio politikos srityje. Visą pasaulį demokratizuoti siekianti „vertybinė“ užsienio politika yra visiškai atsaistyta nuo ilgalaikių gyvybinių Lietuvos interesų: tautos ir valstybės išlikimo, tam būtino karinio saugumo ir ekonominio klestėjimo. Formuodami ir vykdydami savąją politiką valdantieji demonstruoja aklą ryžtą kovoti už globalią demokratiją net iki paskutinio lietuvių. Šioje kovoje jie pasiruošę prireikus paaukoti net savo tautą ir valstybę. „Vertybinė“ užsienio politika turi pakeisti kita, kurios aukščiausias tikslas – išsaugoti Lietuvą.

Ką nuveikėme?

Po Nacionalinio susivienijimo įsteigimo 2020 m. kovo 7 d. vykusiuose rinkimuose nepatekome į parlamentą ir du metus veikiame kaip nesisteminė partija. Negalime patys priimti sprendimų valstybės valdyme, tačiau galime skelbti savo poziciją – kritiką ir pasiūlymus – visais svarbiausiais valstybės gyvenimo klausimais. Tą aktyviai darome. Per du metus paskelbėme daugiau nei 50 politinių dokumentų, reagavome į svarbiausias politines aktualijas, organizavome mitingus ir protesto akcijas, istorinių datų minėjimus.

- Esame nuoseklūs prigimtinės vyro ir moters šeimos gynėjai, pasisakome prieš masiškai diegiamą neokomunistinę genderizmo ideologiją, prieš Stambulo konvencijos ratifikavimą, už referendumą šeimos sampratos klausimu.

- Kovojuame už valstybinės lietuvių kalbos statuso išsaugojimą, nacionalinio suverenumo ir lietuviškosios kultūros puoselėjimą.
- Suprantame istorijos politikos svarbą valstybingumo ir valios ginti šalį stiprinimui. Esame nuoseklūs Birželio sukilimo ir laisvės kovų atminties gynėjai ir desovietizacijos, KGB išslaptinimo šalininkai.
- Siekiame iš pagrindų pertvarkyti globalistinės ir neretai antivalstybinės propagandos židiniu tapusią LRT ir grąžinti nacionalinį transliuotoją visuomenei.
- „Neįleisti nė vieno!“ – tokią principinę poziciją užėmėme dėl nelegalių migrantų antplūdžio iš Baltarusijos. Pavėluota „apgėžimo poli-

tiką“ valdančiųjų pradėta vykdyti tik mums reikalaujant.

- Kompetentingai pasisakome prieš tariamos „nepriklausomų tiekėjų“ elektros rinkos kūrimą ir Lietuvai žalingų ES taisyklių taikymą šioje srityje, apskritai raginame įvertinti laisvosios rinkos principų diegimo ydas ir grėsmes Lietuvos energetikos sektoriui.
- Lietuvos valstybės ir joje gyvenančios lietuvių tautos išlikimą laikome svarbiausia ilgalaikiu Lietuvos politikos klausimu, dėl ko vieninteliai iš esmės kalbame apie demografinę krizę ir jos sprendimus.

Plačiau apie visus mūsų darbus ir viešai skelbiamas pozicijas skaitykite: www.susivienijimas.lt

Gyventojų parama

Lietuvoje įtvirtinta itin ydinga partijų finansavimo sistema, pagrindiniu partijų pajamų šaltiniu pavertusi biudžeto dotacijos. Tai reiškia, kad parlamentines partijas finansuojame mes visi, nepaisant to, kad dauguma gyventojų apskritai nepalaiko jokios partijos ir niekada neišreiškė valios jas remti savo mokesčiais.

Nacionalinis susivienijimas negauna jokių biudžeto dotacijų ir gyvena tik iš sąmoningai ir tiksliai jam pačių gyventojų skiriamos paramos – nario mokesčių ir 0,2 proc. nuo GPM skyrimo. Kitaip nei biudžeto dotacijos, ši parama atspindi realų žmonių palaikymą ir norą prisidėti prie partijos tikslų. Nė vienas jūsų euras nebuvo skirtas Nacionaliniam susivienijimui be jūsų valios.

2021 metais Nacionalinis susivienijimas surinko **41 tūkstantį eurų** gyventojų GPM paramos ir pa-

gal šį rodiklį buvo septintas, o 2022 metais surinko **53 tūkstančius eurų** šios paramos ir **tarp visų partijų pakilo į šeštąją vietą**. Per du egzistavimo metus Nacionaliniam susivienijimui GPM paramą skiriančiųjų skaičius išaugo **penkis kartus** ir tai yra **didžiausias rėmėjų skaičiaus augimas** tarp visų partijų.

Tas pats matyti žiūrint į nario mokesčius, kurie atskleidžia pačios partijos kaip bendruomenės narių tikėjimą jos veikla ir idealais. Daugybė partijų Lietuvoje renka Nacionalinis susivienijimas yra **šeštoje vietoje pagal surinktus nario mokesčius** (25 tūkstančiai eurų) ir penktoje pagal jį mokančių narių dalį. Pagal abu rodiklius Nacionalinis susivienijimas lenkia ne vieną parlamentinę partiją, o pagal mokių narių skaičiaus augimą yra antras tarp visų partijų.

Taigi nuosekliai auga mus žinančių, mus remiančių ir realiai mus palaikančių žmonių skaičius. Kodėl tai svarbu?

Esame sistemingai ignoruojami gyventojų nuomonės apklausose, kurios niekada ne-siūlo mūsų kaip pasirinkimo. Taip žmonėms formuojamas mitas, kad balsuojant už mus bus išmestas jūsų balsas. Tokios manipuliacijos – nieko nauja. Tiek prieš pat 2019 metų Europos Parlamento rinkimus, tiek prieš 2020 metų Seimo rinkimus skelbtos **apklausos žadėjo mums penkis kartus mažesnį palaikymą nei iš tiesų gavome**. Esant tokiai propagandai tenka žiūrėti į tai, kas realu – žmonių sąmoningu apsisprendimu skiriamą finansinę paramą. Tokių žmonių skaičius ir jų parama visomis formomis tik auga.

Almantas Stankūnas. Lietuvos gyventojai – ideologijos įkaitai net energetikoje

Autorius yra Nacionalinio susivienijimo Energetikos komiteto pirmininkas

Praeitų metų pabaigoje dalyje Lietuvos miestų staiga pakilo centralizuotų šilumos tiekimo sistemų (CŠT) šilumos kainos [siūlau rimtai pagalvoti paprastumo dėlei visur vietoje „centralizuotų šilumos tiekimo sistemų“ rašyti tiesiog „šilumos“, nes nepataisomai sumokslina ir apsunkina tekstą]. Tiek kainų augimu, tiek paliestų vartotojų skaičiumi ypač išsiskyrė Vilniaus miestas.

Elektros kainų augimą lėmė ne tik kylančios dujų kainos, bet ir ydingos ES prekybos elektra taisyklės. Pagal jas visi elektros gamintojai pardavimo kainą nustato pagal brangiausio gamintojo kainą. Tai gamintojas, būtinas pikinių elektros poreikių patenkinimui. Paprastai tai – dujas naudojančios elektrinės. Ispanija ir Portugalija gavo leidimą iš Europos Komisijos (EK) apriboti elektros supirkimo kainą biržoje iš vėjo ir saulės elektros jėgainių ir kainos iškart sumažėjo beveik 40 % buitiniams, ir beveik 70 % pramoniniams vartotojams. Kitaip tariant, tiek permokame vien dėl ES reguliavimo. Bet valdantieji dėl jo atsiskyrimo su Europos Komisija nesidera.

Elektros kainos Lietuvos vartotojams smogė palaipsniui. Antras elektros rinkos liberalizacijos etapas atidėtas, o visuomeninio elektros tiekėjo kaina buvo nustatyta daug žemesnė už rinkos kainą, tad pernai kainų šuolį pajuto tik maža dalis didžiausių vartotojų. Viltis, kad atpigs dujos, o kartu ir elektra, sudaužė Rusijos karas Ukrainoje. Energijos išteklių kainų spiralė įsuko ir daugybės kitų prekių kainas.

Šią vasarą priverstus visus rinktis taip vadinamus nepriklausomus elektros tiekėjus (NET) žmonės priversti priimti sprendimus, kuriems pasirengę tik saujelė energetikos ekspertų. Juk norint ne akiai pasirinkti tiekėją, reikia gebėti prognozuoti, kaip elektros kaina kis ateityje. Kad priverstų rinktis, valdantieji pasitelkė finansinį bizūną – nepasirinkusiems vartotojams garantiniam tiekimui taikyti papildomą

25 % kainos atkainį. Daugelis vartotojų pasirinko tiekėju tą patį iki šiol tiekusį „Ignitį“, nors „Igničio“ kainos yra vienos iš aukščiausių. Beveik 100 000 vartotojų ir po termino „nepriklausomo tiekėjo“ nesisirinko. Laikinas kainų kompensavimas visų mokesčių mokėtojų pinigais toliau didina socialinę atskirtį, nes didžiausias kompensacijas gauna daugiausia elektros vartojantys, paprastai turtingesni vartotojai. Partija Nacionalinis susivienijimas jau nuo 2021 metų rudens siūlo ir reikalauja:

1. Pripažinti, kad staigų elektros kainos augimą greta išaugusių dujų kainų lemia ir ydingos prekybos elektra taisyklės.
3. Nedelsiant pradėti konsultacijas ir derybas su kitomis ES šalimis ir Europos Komisija dėl prekybos elektra taisyklių pakeitimo taip, kad gamintojai pardavinėtų elektrą be nepagrįstų viršpelnų.
4. Pakeisti leidimų vystyti pramonines saulės ir vėjo jėgaines išdavimo sąlygas, suteikiant jas investuotojams, kurie pasiūlo žemiausias fiksuotas visos elektros supirkimo kainas. (Jungtinėje Karalystėje tai davė nuostabius rezultatus)
5. Pradėti derybas dėl fiksuotų supirkimo kainų iš mažas kainas turinčių gamintojų, kurie šiuo metu elektrą parduoda biržoje už kintančią kainą.
6. Greitam kainų stabilizavimui įvesti progresyvinį pelno mokesť mažus kaštus turintiems elektros gamintojams, o gautas papildomas pajamas nukreipti vartotojų kainų kompensavimui ir/ar kitoms energetikos kaštų mažinimo priemonėms.
7. Panaikinti papildomą 25 % elektros energijos atkainį garantinį tiekimą naudojančioms vartotojams.

8. Dėl interesų konflikto, kai veikia ir kaip visuomeninis, ir kaip nepriklausomas tiekėjas, valstybės reguliuojamą visuomeninio tiekėjo paslaugą „Ignitis“ turėtų perduoti kitai 100 % akcijų valstybės kontroliuojamai įmonei. Šiai įmonei turi būti suteiktos tokios pačios galimybės kaip ir kitiems nepriklausomiems tiekėjams formuoti elektros kainą vartotojams ne tik pagal biržos kainą, bet ir sudarant tiesiogines sutartis su gamintojais ir konkuruoti su jais dėl vartotojų pritraukimo.

9. Visiems vartotojams, įskaitant ir tuos, kuriems elektra jau tiekama nepriklausomų elektros tiekėjų, turi būti suteikta galimybė sudaryti sutartis tiek su nepriklausomais, tiek su visuomeniniu tiekėju.

10. Energijos kainų kompensacijas teikti tik mažas ir vidutines pajamas gaunantiems vartotojams.

Kodėl žmonės verčiami tapti imituojamos elektros rinkos dalyviais ir negali tiesiog toliau gauti elektrą iš valstybės reguliuojamo visuomeninio tiekėjo? Paradoksaliai šią prievartą lemia liberalizmo ideologija, diktuojanti ES ir Lietuvos politikams, laisvosios rinkos santykiai privalo būti plečiami į visas gyvenimo sritis. Ideologija akla tikrovei ir nepripažįsta, kad sritims kaip energetika nereguliuojami rinkos santykiai netinka.

Nepripažįsta net tada, kai valandinė elektros kaina rinkoje pakyla iki 2,1 euro už kilovatvalandę, kaip nutiko liepos 21 dieną. Kitą dieną atsakinga institucija pareiškė, kad būtina riboti leidimų saulės elektrinių vystytojams, kad per daug nesumažėtų kaina rinkoje. Esame beprotybės įkaitai.

Netinkamos Lietuvą valdančių partijų ideologinės nuostatos jau yra sukėlusios didžiulius nuostolius ir šilumos sektoriuje. Tyliai, neaptariant padarytų klaidų, pasibaigė CŠT nuomos privačioms įmonėms eksperimentas. Laisvosios rinkos ir nereguliuojamo privataus kapitalo įmonių dalyvavimas toliau tęsiamas dalyje miestų suteikus galimybę šilumą gaminti taip vadinamiems nepriklausomiems šilumos tiekėjams. Prekiaujant šiluma biržoje susidarė analogiškos problemos kaip imituojamoje elektros rinkoje, tik prisidėjo kartelinių susitarimų galimybė, ypač akivaizdi Vilniuje, kur trūksta valstybės reguliuojamų pigesnių kurą naudojančių šilumos gamintojų. Čia šilumos kainos yra apie dvigubai didesnės negu Utenoje ar Tauragėje, kurios nepatyrė šilumos privatizavimo eksperimento. Būtina nedelsiant inicijuoti šilumos įstatymo pataisas pagal kurias būtų įgyvendintas visų šilumos gamintojų veiklos reguliavimas nustatant jiems protingu pelnu pagrįstas kainas.

ES mastu jau vyksta diskusijos apie ydingai veikiančią elektros rinką. Lietuvos valdantieji privalo imtis išvardytų žingsnių arba leisti tą daryti tiems, kas yra pasiruošę.

Ramūnas Aušrotas. Kova už prigimtinę šeimą – kova už laisvę

Autorius yra teisininkas, Nacionalinio susivienijimo valdybos narys

Jau mažiausiai dešimtmetį Lietuvoje bandoma įteisinti vienos lyties porų partnerystę. Dabartiniai valdantieji su TS-LKD priešakyje, mėtydami pėdas, šiais metais partnerystę pervadino civiline sąjunga, tačiau turinys – tas pats. Kad ir kaip pavadinta, partnerystė reiškia šeimos statusą, o dėl europinių teismų sprendimų – ir prilyginimą santuokai. Tam prieštarauja ir apie 80 procentų gyventojų, ir Bažnyčia, ir moksliniai tyrimai apie tai, kokiose šeimose geriausia augti vaikams. Prieštarauja ir pati prigimtis, kas homoseksualų judėjimo šalininkams, regis, sunkiausiai suprantama.

Konstitucija sako, jog „Žmogaus teisės ir laisvės yra prigimtinės.“ Tai galioja ne kuriai vienai Konstitucijoje įtvirtintai teisei, bet visoms, taigi ir Konstitucijos 38 straipsnyje įtvirtintai šeimos sampratai.

Visi pagrindiniai tarptautinės teisės aktai, pavyzdžiui, Jungtinių Tautų teisių paktai, pripažįsta prigimtinių (natūralų), žmogaus teisės į santuoką ir šeimą pobūdį ir sako, kad šeima yra *natūrali* ir pagrindinė visuomenės ląstelė ir ji turi teisę į visuomenės ir valstybės apsaugą.

Lietuvos, kaip ir daugelio kitų Vakarų šalių Konstitucijos remiasi ne sutartinių, bet prigimtinių žmogaus teisių idėja, kas reiškia, kad žmogaus teisės kyla ne iš visuomenės susitarimo, bet iš prigimtinio įstatymo. Žmogaus teisės yra tokios, kokios yra ne todėl, kad

visuomenė taip susitaria ar valstybė taip nusprendžia, bet todėl, kad jas diktuoja pati žmogaus prigimtis. Valstybė gali tik jas pripažinti arba ne, gerbti arba ne. Bet ji negali jų atimti ar jas paneigti.

Pagal Konstitucinį teismą, prigimtinių teisės yra neatskiriamos nuo individo, nesusietos nei su teritorija, nei su tauta, jos egzistuoja net jei teisės aktai to neįvardija. Būtent todėl, kad žmogaus teisės yra prigimtinės, niekas (net valstybė) jų atimti negali ir negali sugalvoti naujų teisių, kurių nėra.

Europos žmogaus teisių teismas byloje *Priti prieš Jungtinę Karalystę* (2002) įvardino, kad Europos žmogaus teisių ir laisvių konvencija numato tik teisę į gyvybę, bet nenumato teisės į mirtį. JAV Aukščiausiasis Teismas šiemet byloje *Dobs prieš Džeksono moterų sveikatos organizaciją* (2022) konstatavo, jog JAV Konstitucija nenumato teisės į abortą. Nenumato ne tik todėl, kad jos nėra Konstitucijos tekste, bet ir todėl, kad jos iš prigimties ten negali būti.

Lyčių papildomumo principas bene geriausiai parodo prigimtinių šeimos pobūdį. Dar visai neseniai tiek Europos Žmogaus teisių teismo, tiek Vakarų Europos nacionalinių teismų praktikoje jis buvo siejamas su fundamentine tėvystės (motinystės) galimybe. Būtent lyčių papildomumas lemia, kad Konstitucijoje įtvirtinti tik šie keturi ir jokie kiti šeimos sukūrimo būdai: santuoka, tėvystė, motinystė ir įvaikinimas.

Prigimtinis šeimos pobūdis visų pirma reiškia, kad *šeima kuriama tarp vyro ir moters*, santuokos ar kitu

Konstitucijoje ir įstatymuose numatytu būdu. Prigimtinių šeimos instituto pobūdį pripažino ir Konstitucinis teismas, kuris 2011 m. suabejojo ne tuo, kad šeima galima tik tarp vyro ir moters, o tuo, ar būtinas viešas jų įsipareigojimas („santykių išraiškos forma“) šeimai sukurti.

Nors kitais atžvilgiais klaidingas, šis Konstitucinio teismo nutarimas nepaneigė vyro ir moters lyčių papildomumo ir niekaip neleidžia laikyti, kad šeimos santykius galima apibrėžti be vyro ir moters. Tad Konstitucija įtvirtina prigimtinių (vyro ir moters) šeimos sampratą, o šiemet svarstomas Civilinės sąjungos projektas (faktiškai vienos lyties partnerystė), Konstitucijos neatitinka.

Partnerystės ir Civilinės sąjungos projektai numato praktiškai viską, kas įstatymuose siejama su santuoka. Išskyrus, žinoma, lyčių papildomumą. Pats Civilinės sąjungos įstatymo tikslas didžiąja dalimi tiesiog nukopijuotas iš įstatymų, reglamentuojančių šeimos teisinius santykius. Tai tiesiog bandymas sukurti alternatyvią santuokos formą kitu pavadinimu ir nereikalaujant, kad šeimą sudarytų vyras ir moteris. Tai mėginimas apeiti Konstituciją ir paneigti prigimtinių santuokos ir šeimos pobūdį. O kartu ir mėginimas apgauti visuomenę, kuri tam nepritaria.

Priėmus valdančiųjų siūlomą šeimos sampratą, atsirastų kitokio tipo šeimos. Kaip rodo Jungtinės Karalystės, Kanados, Prancūzijos, visų Šiaurės šalių ir įvairių kitų valstybių patirtis, apie „vienalytę šeimą“ neišvengiamai tektų mokyti lytiškumo ugdymo programose. Beveik visur, kur įteisinta „partnerystė“, mokyklose privalomai mokoma apie „skirtingus“ santykių tipus: homoseksualumą, transseksualumą ir tos pačios lyties asmenų „santuokas“.

Kaip rodo už Biblijos citavimą teistos Suomijos parlamentarės Päivi Räsänen atvejis, to nebus galima ginčyti, o manančius kitaip bus galima užtildyti, pasitelkiant vadinamuosius neapykantos kalbos (*hate speech*) įstatymus. Jau dabar Lietuvoje bandoma juos taikyti, dėl tariamos neapykantos sklaidos prieš homoseksualus pradėjus ikiteisminį tyrimą prieš Konstitucijos autorę Zitą Šličytę. Kol teisinis persekiojimas dar netapo įprastas, įprastu jau tampa kitoks susidorojimas su vienalytės „šeimos“ oponentais – atleidimai iš darbo (ypač akademinio), pašalinimas iš bet kokios viešumos ir eterio, kampanijos, kviečiančios boikotuoti tokius žmones, neturėti su jais jokių verslo ar darbo santykių.

Kyla natūralus klausimas, ar įstatymu įtvirtinus, kad šeima galima ir tarp dviejų vyrų ar moterų, nesustiprės ir teisinės galios nepasitelks kitaip manančiųjų persekiojimas. Tų kitaip manančiųjų – visiška visuomenės dauguma. Gindami prigimtinių šeimą, šie maždaug trys ketvirčiai Lietuvos visuomenės pirmiausiai gintų savo žodžio ir įsitikinimų laisvę. Kova dėl šeimos sampratos yra kova už tikrovę, kurią bandoma paneigti, ir už laisvę, kurią bandoma atimti.

¹ Tarptautinis pilietinių ir politinių teisių pakto 23 straipsnis ir Tarptautinis ekonominių, socialinių ir kultūrinių teisių pakto 10 straipsnis.

Martynas Katelynas. „Reali savivalda turėtų atiduoti sprendimus vietos gyventojams“

Martynas Katelynas yra Nacionalinio susivienijimo valdybos narys, Varėnos rajono savivaldybės tarybos narys, VU doktorantas

Ar šiandien Lietuvoje egzistuoja reali piliečių savivalda?

Jeigu reali savivalda egzistuotų, kai kurie tautai opiausi klausimai jau seniai būtų išspręsti. Lietuvoje savivaldos neegzistavimas yra viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl Lietuvos piliečiai vis labiau nusivilia demokratija, rinkimais ir mažumos rinkėjų išrinktais politikais. Tam, kad pilietis jaustų pareigą domėtis vietos ir nacionaliniais politiniais reikalais, iš jo neturėtų būti tik prašoma kartą per 4 metus ateiti balsuoti rinkimuose. Mano nuomone, sveikos valstybės tikslas privalo būti maksimalus gyventojų įtraukimas į sprendimų priėmimą. Šiuo metu taip nėra, todėl apie realią savivaldą mūsų valstybėje kalbėti nėra prasmės ir jokios kosmetinės rinkimų reformos, kaip visai neseniai įvykdyta, to nepakeis.

Kodėl taip įvyko ir kas už tai atsakingas?

Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, buvo įteisinta dviejų pakopų savivaldos sistema – seniūnijos turėjo tam tikras savivaldos teises. Tačiau Aukščiausioji Taryba, o vėliau Seimas 1995 m. pakeitė įstatymus. Šiandien piliečiai realios savivaldos neturi – vietos bendruomenės negali išsirinkti netgi savo seniūno. Taip pat nesunku pastebėti, kad savivaldos rinkimuose paprastai laimima ne su politine idėja, bet su pažintimis ir pažadais reikiamiems vietos veikėjams, kurie turi įtaką plačiam gyventojų ratui (verslininkai, gydytojai, mokyklų direktoriai, įstaigų vadovai). Taip susiformuoja klanų sistema, kur reali savivalda netu-

ri vietos, nes visas valdžios dėmesys yra nukreiptas į savo poreikių tenkinimą.

Kas ir ką turėtų padaryti, kad galėtumėme sakyti, jog Lietuvoje egzistuoja tikra savivalda?

Reali savivalda turi sugrąžinti galimybes vietos bendruomenėms tiesiogiai valdyti save, pradedant nuo mažiausių teritorijų, nuo seniūnaitijų, iš kurių sudaryta seniūnija. Dabartinė seniūnaičių rinkimų tvarka visiškai nemotyvuoja vietos gyventojų juose dalyvauti. Seniūnaičiai neturi praktiškai jokios įtakos administracijos priimamiems sprendimams, jie naudojami tik patariamąja galia seniūnui.

Tikros savivaldos kūrimas yra nacionalinio lygio klausimas, jis gali būti sprendžiamas tik Seime, ne savivaldybėse. Tačiau ir savivaldos politikai gali rodyti pavyzdį, taikyti praktikas, kurios galiausiai turėtų tapti įstatymais. Savivaldos (at)kūrimas turi remtis kelių pakopų savivalda. Dabar įtvirtinti seniūnaičių rinkimai turi išlikti, tačiau seniūnaičių įgaliojimai privalo būti išplėsti. Seniūnaičiai įeiti į seniūnijų tarybas, kurių pirmininkų pareigas eiti tiesiogiai išrinkti seniūnai, o sprendimai būtų privalomi, ne patariamieji.

Taryba kartu su tiesiogiai renkamu seniūnu galėtų skirstyti savo biudžetą. Įgalinant seniūnijas formuoti savo biudžetą, seniūnų rinkimai turėtų prasmę. Šiuo metu tai daro savivaldybės taryba, seniūnijos jokios finansinės laisvės neturi. Manau, tik per visišką ar bent dalinę finansinę laisvę žmonės gali pajusti ir patikėti, jog jie patys yra atsakingi už savo

Reali savivalda turi sugrąžinti galimybes vietos bendruomenėms tiesiogiai valdyti save [...] Seniūnijos taryba kartu su tiesiogiai renkamu seniūnu turi galėti skirstyti savo biudžetą. Tada ir seniūnų rinkimai turėtų prasmę.

likimą ir gerovę, o jai pasiekti privalo būti politiškai aktyvūs.

Esi tarybos narys didžiausiame Lietuvoje Varėnos rajone, bet ar tavo siūlomas modelis tinkamas ir didžiųjų miestų savivaldybėms?

Tiesa, kad šis modelis labiau aktualus rajonų savivaldybėms. Reikėtų jį pritaikyti prie didžiųjų miestų specifikos – gyventojų tankumo, nedidelės teritorijos. Didžiuosiuose miestuose seniūnijos jau dabar nevaizduoja reikšmingo vaidmens, o tik užsiima savo teritorijos aplinkos priežiūra, bet net ir tai ne visada daro sėkmingai. Pastaruoju metu stebime, kaip miestų savivaldybių tarybos, ypač Vilniuje, merų iniciatyva priima sprendimus dėl miestų infrastruktūros, gatvių ar viešųjų erdvių vystymo, nors tam atvirai prieštarauja vietos gyventojai. Didesnis atsitovavimas ir seniūnijų bendradarbiavimas politiniame lygmenyje suteiktų daugiau galimybių sustabdyti žalingus bendruomenei sprendimus, įgalinti problemas spręsti gyventojus.

Kaip manai, ar po daugelio metų nusivylimo dar įmanomi teigiami pokyčiai savivaldoje?

Teigiami pokyčiai visada įmanomi, jeigu jiems atsiranda valia. Šiuo metu tarp parlamentinių partijų valios tam nėra. TS-LKD turėjo visas galimybes sutvarkyti savivaldos rinkimų sistemą, bet nesugebėjo ar nenorėjo to padaryti. Vietoje to žengta tolyn nuo savivaldos atvėrimo visuomenei. Pavyzdžiui, visuomeniniai rinkimų komitetai buvo galimybė rinkimuose dalyvauti piliečiams, kurie nenori asocijuotis su politinėmis partijomis. Po dabartinių pakeitimų, didžiuosiuose miestuose norint suburti rinkimų komitetą, reikalingas daug didesnis narių skaičius nei iki šiol. Vilniuje tam reikėtų net 580 komiteto steigėjų. Vargu, ar didžiausios politinės partijos Vilniuje turi tiek aktyvių narių. Taip pat sukurtos papildomos biurokratinės kliūtys, skirtos apsunkinti visuomeninių komitetų veiklą. Įsitvirtinusios partijos bijo prarasti kontrolę, nors net nebando atgauti visuomenės pasitikėjimo. Kol toks požiūris dominuos, apie jokių teigiamų pokyčių kalbėti neverta. Bet jeigu žmonės nori pokyčių, jie gali to išsireikalaus.

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS

Kas mes?

Nacionalinis susivienijimas – unikali sąjūdinio tipo partija, siekianti, kad piliečiai taptų tikraisiais valstybės šeimininkais, o Lietuva – dar kartą atgimusia ir vėl augančia sugrįžtančių žmonių šalimi. Mūsų lyderis, politinės filosofijos profesorius Vytautas Radžvilas buvo vienas iš Sąjūdžio kūrėjų. Taip ir pati partija yra sukurta tam, kad pagaliau būtų įgyvendinti Sąjūdžio tikslai. Joje susitelkė tiek Sąjūdžio ir antisovietinio judėjimo dalyviai, tiek profesionaliai politikai parengtas jaunimas ir įvairių profesijų atstovai. Partija atsirado susiliejęs ilgamečiams pilietiniams judėjimams – V. Radžvilo vadovaujamam Vilniaus forumui ir Vytauto Sinicos su kolegomis įsteigtam jaunimo sambūriui „Pro Patria“.

Per ilgametę mūsų veiklą įgyvendinome daug pilietinių iniciatyvų. Tarp jų – J. Noreikos atminimo lentos pakabinimas Vilniuje, aktyvus dalyvavimas surenkant 69 tūkstančius parašų už valstybinės kalbos išsaugojimą. Kitaip nei visos partijos teigiame, jog jokie esminiai pokyčiai Lietuvoje nebus įmanomi, kol piliečiai neatgaus valstybės ir valdžios kontrolės.

Pati partija įsteigta tik 2020 metų balandį. Nelengvai priimtas sprendimas iškart dalyvauti tuo metu jau faktiškai vykusiuose 2020 metų Seimo rinkimuose. Juose dar nelaimėjome mandatų, tačiau užėmėme 10 vietą tarp 17 dalyvavusių partijų, aplenkę ne vieną seniai egzistuojančią, sistemingą ir parlamente buvusią partiją.

Tikime, kad pokyčius gali atnešti tik kantrus nuoseklus darbas, todėl nesame partija, kuri veiktų tik per rinkimus. Per daugiau nei pusmetį, praėjusį nuo Seimo rinkimų, paskelbėme virš 30 programinių dokumentų, reagavome į svarbiausias politines aktualijas, partijoje pradėjo veikti 15 komitetų, atsakingų už atskiras

politikos sritis. Aktyviai publikavome straipsnius tiek didžiojoje, tiek patriotinėje žiniasklaidoje. Nors ribojami karantino, 2021 metų pradžioje rengėme minėjimo renginius ir protesto akcijas. Mūsų atstovai pradėti nuosekliai kviešti į žiniasklaidos rengiamas politinių diskusijų laidas, o taip pat patys pradėjome kurti reguliarias įvairių žanrų laidas apie politiką. Visas jas galite rasti www.youtube.com svetainėje pasirinkę jaunimo organizacijos kanalą Pro Patria (liet. „Už Tėvynę“).

Tęsime šį darbą ne todėl, kad jis būtų malonus, lengvas ar kaip nors atlyginamas, o todėl, kad Lietuva nebeturi prabangos laukti geresnių laikų ar vėl užkibti ant vienadienių gelbėtojų. Esama valdžia su anksčiau nematytu bekompromisio užsidegimu ir ryžtu griauja mūsų valstybės konstitucinius pagrindus ir tautos vertybinius principus. Jų tonas ultimatyvus: „pokyčiai bus“. Esame tikri, kad nestabdoma ir nevaržoma ši koalicija gali Lietuvai pakenkti tiek, jog kelio atgal į normalų gyvenimą Lietuvai nebebus. Todėl ir rinkimų laukti negalima. Pamatinius mūsų tautos ir valstybės principus reikia ginti dabar ir tomis priemonėmis, kurias turime.

SKUBIAUSIŲ PERMAINŲ REIKALAUJANČIOMIS POLITIKOS SRITIMIS LAIKOME:

ŠEIMA – kad grąžintume gyvybę Lietuvai;

ŠVIETIMA – kad ugdytume asmenybes Lietuvos ateičiai;

TEISINGUMA – kad atkurtume jį ir realią Konstitucijos viršenybę Lietuvoje;

EKONOMIKA – kad Lietuva taptų sugrįžtančiųjų, o ne emigrantų šalimi;

ir svarbiausia – **DEMOKRATIJA** – kad visi kartu taptume valstybės šeimininkais.

Prisijunk prie mūsų

STIPRINKIME LIETUVĄ KARTU!

Jeigu mūsų pažiūros ir idėjos jums artimos ir norite prisidėti prie to, kad lietuvių tauta per amžius gyventų šioje žemėje, būdama savo valstybės šeimininkė, prisijunkite prie mūsų judėjimo. Tą galite padaryti užpildę narystės anketą adresu www.susivienijimas.lt/prisijunk, po ko su jumis bus susisiekiama.

Deja, ydinga partijų finansavimo tvarka, privilegijuojanti Seime esančias ir biudžeto išmokas gaunančias partijas, ne rinkimų laikotarpiu neleidžia piliečiams skirti jokios paramos partijoms, išskyrus nario mokesčio įmokas. Tai reiškia, kad negalime pasiūlyti pasirinkimo tik remti mūsų veiklą – norintis paremti, turi tapti nariu.

Taip pat yra galimybė sulaukus naujų metų (kiekvienų metų sausio 1 – gegužės 1 dienomis) skirti partijai 0,6 procento nuo jūsų sumokamo gyventojų pajamų mokesčio. Mažai žinoma, jog įstatymai numato atskirą 0,6 procento „eilutę“ būtent partijų rėmimui ir šie pinigai negali būti skirti nevyriausybinėms organizacijoms ar kam nors kitam – jeigu pildydami mokesčių deklaracijas neskiriate jų jokiai partijai, juos savo nuožiūra paskirsto vyriausybė. Šios paramos skyrimo instrukciją rasite adresu susivienijimas.lt/skirkite-partijai-06-nuo-gpm/

**NACIONALINIS
SUSIVIENIJIMAS**

